

Formanden:

Ja tak.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

... men det får vi kun ved at true med krigen.

Villy Søvndal (SF):

Jeg er enig i, at man skal være forsigtig med historiske paralleller. Der er vel ingen, der ved deres fulde fem forestiller sig Irak spille en rolle, der hedder at gå ud og forsøge at erobre verdensmagten, som Hitler gjorde i 1930'erne. Jeg forestiller mig det i hvert fald ikke med et land, der er så afvæbnet, selv om jeg heller ikke vil udelukke, at der befinder sig masseødelæggelsesvåben. Jeg er stadig meget sikker på, at USA ved det meget godt, fordi de selv har leveret dem.

Men jeg synes, alvoren er mere end de europæiske befolkninger, der er splittede, og typisk splittede på den måde, at 20 pct. af befolkninger støtter den dansk-amerikanske Blair-linje og 80 pct. er imod. Det er svimlende tal; det er *svimlende* tal.

Men jeg synes måske, at det, der er endnu mere alvorligt, er situationen i de arabiske lande. Det, man rejser, hvis man gennemfører den her krig, er en afmægtighed og en vrede, der fører til en fanatisme, jeg aldrig tror vi har set mage til i de arabiske lande, og dermed formindsker man ikke chancen for terror, man forøger den hundredfold. Det er den alvorlige del af den her diskussion.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er en alvorlig del. Det indgår også meget, meget kraftigt – og det ved hr. Villy Søvndal også fra de møder, vi har haft i Nævnet – i mine egne overvejelser.

Som jeg har sagt, også offentligt: Et forkert afsæt her kan få katastrofale følger. Derfor lægger vi så meget vægt på FN-forankringen, for den arabiske verden – det har jeg talt om flere gange nu – kan lægge det afgørende pres, men for at de kan lægge presset, er det altså også nødvendigt, at de kan sige til Saddam Hussein: Jamen altså, Sikkerhedsrådets resolution bliver gennemført ved hjælp af NATO, USA, EU, men først og fremmest NATO, som hr. Langballe var inde på det. Kun hvis han er overbevist om, at det sker, kan de arabiske lande påvirke ham til at give efter, så vi bevarer freden. Så kommer den spænding jo ikke.

Så beder jeg også hr. Villy Søvndal om at være opmærksom på, at Syrien jo stemte for 1441. Det vil sige, at der altså er enighed i Sikkerhedsrådet om 1441, som skal respekteres. Og man kan altså ikke vende tilbage til Sikkerhedsrådet og konstatere, at han ikke respekterer 1441, og så sige: Nå, det var da bare ærgerligt. Det kan man jo ikke.

Det er derfor, vi siger i artiklen der, at Sikkerhedsrådet jo skal være klar over sit ansvar i den situation. Man kan ikke lave 1441 uden at mene det alvorligt, og man kan ikke få afvæbnet Saddam Hussein, uden at han ved, man mener det alvorligt. På den måde har vi et håb om at vinde freden. Den fred skal vindes sammen med de arabiske lande, og der har Syrien altså været med. Det er den enighed, vi skal fastholde.

Kl. 13.35

Omkring de 80 pct. imod: Jamen det gælder jo ikke de danske tal i hvert fald, for der var 48 pct. for regeringens linje. Men det er rigtigt: 45 pct. ville under ingen omstændigheder – det er et højt tal – men der var altså 48 pct., der ville i den undersøgelse her i Danmark. Så der mener jeg ikke, man kan stå og sige det med de 80 pct.

Men det forandrer ikke, at vi selvfølgelig skal have en bred enighed. Der har også været meget bred tilslutning fra Folketingets partier til den linje, regeringen har ført i de forskellige konsultationer, vi har taget.

Men det er meget vigtigt at forstå, at det altså er en mand, der er gået ind i Iran og i Kuwait og kan sende giftgas i hovedet på sine egne kurdere, som vi har med at gøre. Så får han frit løb, kan han terrorisere regionen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1751

3) Til udenrigsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Vil udenrigsministeren redegøre for, om den danske regering – uanset et manglende FN-mandat – vil sende danske soldater til Irak, og om dette er årsagen til, at danske soldater er blevet miltbrandvaccineret?«

Villy Søvndal (SF):

Det er så mit tredje og sidste spørgsmål og drejer sig om dansk deltagelse i en krig mod Irak.

Det er jo sådan, at ifølge FN-pagten kan man udføre krigshandlinger i to tilfælde. Det ene til-